

Eva Wagenknechtová
O jahodové chaloupce

3.A

V jednom malém domečku žil otec a matka. Neměli žádné děti. Až jednou se probudili a u nohou matky bylo malé nemluvně. Dali mu jméno Lili. Dorůstala a byla hezčí a hezčí. Jednou prala prádlo a právě tudy jel kočár s princem. Lili si povzdechla: kéž bych tak mohla toho prince vidět. Druhý den šla na jahody. V lese našla chaloupku celou z jahod. Neodolala aby si jednu vzala. Tu se otevřeli dveře a v nich stál princ. Skamarádili se a chodili i spolu na procházky po lese. Jednou se ho Lili zeptala proč bydlí tady. Princ řekl: bydlím tu protože mi umřela nejprve matka a otec se znovu oženil. Vzal si ale macechu a pak zemřel taky. Macecha mě vihнала a já našel tuhle chaloupku a zůstal sem tady. Aha řekla Lili a šli dál. Jednou princ zavedl Lili do hlouby lesa a tam ji požádal o ruku. Jakmile se to macecha dozvěděla pukla. Druhý den se slavila svadba. V kočáře přijeli Lilianiny rodiče. Pak se stal princ králem a Lili královnou. A měli hodně dětí.
Konec.

Ema Labudová 3.B
Pohádka

Les je krásné prostředí a v tomhle prostředí moje pohádka začala; byla jedna malá srnka, docela obyčejná, ale stala se jí neobyčejná příhoda. Jednou, když šla s maminkou na paseku, zabodl se jí, když šli ostružiním, do nožičky trn. „Běž napřed, dohoním tě,“ řekla mamince, a ta šla dál. Srnka se snažila trn z tlapky vyndat, ale najednou se podívá, a před ní stojí vlk. Srnka na nic nečekala a utíká pryč. Vlk se evidentně nechce vzdát své kořisti, a tak utíká za ní. Vlk se stále přibližuje, a najednou do něj udeří velké parohy. Srna se ohlédne a před ní stojí jelen. „Jejda, děkuju,“ řekne srnka, a hezky se na něj usmála. Oba se sobě zalíbily a potom se vzaly. Měly spolu malé, ale stejně dobré děti, stejně statečné jako jelen, a stejně rychlé jako srna. Moc dobře se spolu měly, a pořád byly dobrosrdeční, krásně se učily, učila je totiž moudrá sova, a koloušci chtěli také být tak moudří a vzdělaní, že když jim sova vyprávěla, tak ani nedutali. A tak zazvonil zvonec, a pohádka je konec!

Byla jednou jedna kočka a ta kočka žila venku, protože jí její páníčci vihodili na ulici, protože je už omrzelo starat se o její srst. Kočka byla právě den na ulici a moc se bála. Byla chladná noc a kočka byla velmi unavená a tak se schoulila mezi popelnice a spala. Druhý den se probudila v nádherném děckém pokojíčku v postýlce byla deka s kytíčkami a v postýlce byl medvídek (plišoví). Kočka si pomyslela: kde to jsem? Do pokoje vstoupila dívka které bylo asi tak šest let. A ta dívka řekla: ty moje malá kočičko včera tě našla moje maminka a ona se tě zželela není to roztomilé? Řekla dívenka přeslazeným hlasem. Ach jo nechci žít s takovouhle holkou, řekla si kočka. Ale to jí čekalo ještě... Dívka vzala kočku do náruče, vzala růžovou krabici a začala s té krabice vyndávat různé panenčí šaty a začala je dávat té ubohé kočce. Kočka ležela jako nic, ale myslela své. Dívka se rozzářila a řekla: ty si hezká! Počkej dám ti ještě mašličku. A chudák kočka, když měla mašli připadala si tak hloupě a trapně. Aspoň si v té paradě chtěla lehnout, ale ta holka jí ani lehnout nedovolila a začala křičet: Mamííí ta kočka mi leze do postele!!! Do děckého pokoje přišla načančaná blond'atá paní. A začala kočce říkat: Huš!!! Ty kočko jedna! To už bylo na kočku moc začala na paní a na dívku prskat a tak ta paní otevřela okno a řekla: huš!!!! Kočka viběla oknem a byla ráda že je pryč! Ani ji nedali najíst! Měla takový hlad že začala škrábat na domovní dveře nějaké paní Novákové. Otevřela jí stará paní a řekla si: už mám 3 kočičky tak ke mně pojď taky. Kočka byla nejdřív nejistá, ale na konec se nechala přesvědčit a moc se jí tam líbilo. Paní jí dala hned najíst a sundala jí tu paradu. A příběh končí!

Majda Chrásťecká 5.A
Modrý krystal

Světlo, které jsem zahlédla v rohu zahrady se dnes objevilo znovu! To už není jen tak! Eli se dívala z okna svého pokojíku. „Staši, Staši, to světlo je tu zas.“ Staš, její starší batr zrovna spal. Ani se neprobudil. Eli skočila k němu na postel a cloumala s ním. Staš se leknutím probral. „Co se děje?“ Eli řekla: „To světlo, co jsem včera viděla, je tu zas.“ Staš se zeptal: „Víš to jistě? Nezdálo se ti to?“ Eli řekla sebejistým hlasem: „Určitě ne, ale stejně je to divný.“ „V tom máš asi pravdu,“ řekl Staš. A oba se dívali z okna na o světlo. „Neměli bychom to říct rodičům?“ zeptala se Eli. „Spíš ne,“ řekl Staš. „Dospělí nemají pochopení.“ „To je pravda,“ řekla Eli. Staš navrhl, že by to pátrání měli nechat na někdy jindy, ale Eli v pátrání nechtěla přestat a tak řekla: „Pojďme raději na zahrádku.“ Staš řekl, že je to dobrý nápad a tak šli. Na zahrádce to světlo bylo vidět lépe a dětem se zdálo, že se k nim přibližuje. A byla to pravda. Najednou bylo tak blízko, že děti nevěděly, co mají dělat. Nebylo potřeba nic. To světlo se zastavilo těsně před nimi. Když se děti rozkroužily, poznaly, že je to víla. „Nelekejte se, děti,“ řekla víla, „nechtěly byste nám pomoci? Naše země by to moc potřebovala.“ „O co jde?“ zeptal se Staš. „Naše země Linderwal byla přepadena. Přepadli nás naši největší nepřátelé. Rytíři z Elwinu. Chtějí totiž naše největší bohatství. Modrý krystal. Je to vzácnost, která se dědí v našem královském rodě. Chrání celou zemi v případě nebezpečí vyše chránící pole, přes které se nepřátelé nedostanou. Nemá však jen tuto schopnost. Podle něj si i určujeme krále. Ten, kdo by se tím králem měl stát, se musí postavit mezi další vybrané a ten, koho krystal osvítl, je novým králem. Naš panovník však přišel ještě na jednu věc. Když se krystal správně zasadí do určitých kruhů, může zničit všechno. Jen kvůli této schopnosti ho chtějí. Jinak jim je prakticky k ničemu. To je všechno.“ „A co to světlo?“ zeptala se Eli. „To jsem byla já, v noci takhle svítím. Mohli byste nám pomoci?“ Děti chvíli váhaly, ale nakonec řekly, že ano, koneckonců, může to být dobrodružné. „Výborně,“ řekla víla. „Tady máte duhovou perlu. Ta vás ochrání před nebezpečím. Teď vás pošlu na náš hrad. Ale ještě něco: Až se tam objevíte, s nikým nemluvte a běžte rovnou za naším králem a řekněte mu, že vás posílá bílá víla. On už bude vědět. Tak šťastnou cestu.“ Než stačily děti něco říct, objevily se na hradě. Šly hned za králem, přesně jak jim to řekla bílá víla. Než však dorazily k jeho komnatě, potkaly ho na chodbě. „Dobrý den,“ řekl Staš. „Posílá nás bílá víla,“ doplnila Eli. „Ach jistě, bílá víla,“ řekl král. „To jste moc hodní, že nám chcete pomoci. Jistě vám víla všechno řekla, i když – počkejte chvíli. No jistě. Ještě vám asi neřekla, že vůdce rytířů z Elwinu včera při nájezdu rytířů z Goldoru padl. Ale ještě horší je, že ještě před tím než zemřel, vzali nám modrý krystal. Ale nemohou ho použít, dokud nepřijdou na to, jak se s ním zachází. Použití znal pouze jejich velitel. Teď můžete jít a všechno si v klidu promyslet. Zavedu vás do vašeho pokoje.“ Stašovi i Eli se v hlavě honily různé myšlenky. To, co vyslechli, nebylo zrovna

lehké promyslet. Když přišli do pokoje, šli hned spát. Uprostřed noci je probudil divný zvuk. Zdálo se jim, že slyšeli bouchnout bránu. Eli se zeptala: „Staši slyšel jsi to taky?“ „Jo, to jsem slyšel,“ řekl Staš. „Myslíš, že to není nic zlého?“ zeptala se Eli znovu. „Snad ne, ale může.“ Najednou se ozvalo: „Přepadení!“ Eli a Staš bleskově vstali a v jejich pokoji se rozletěly dveře. V nich stál hradní pán, který říkal: „Rychle se oblečte a běžte do Elvínského lesa. Rytíři z Elwinu tam ztratili modrý krystal. Nebojte se, mně můžete věřit. Jsem pán tohoto hradu. Náš král je zde na návštěvě. Pospěšte si prosím.“ Staš i Eli pochopili, že jejich hrad je přepaden a že modrý krystal je důležitý. Rychle vyběhli z pokoje a mířili ke stájím, kde si měli půjčit koně, aby tam byli rychleji. „Ale Staši, já to neumím,“ řekla Eli. „Tak si vyskoč na mého koně,“ řekl Staš. Eli vyskočila a už uháněli směrem k Elwinovu lesu, na sever. Jeli sotva pár minut a uviděli jak se kousek před nimi bojuje. O to víc Staš popohnal koně. „Proč jedeme rychleji?“ zeptala se Eli. „Kdyby nás viděli, vrhli by se na nás, protože už možná vědí, že ztratili modrý krystal,“ odpověděl Staš. A tak jeli dál. Jeli dlouho a když byli u cíle, Staš seskočil z koně vzal modrý krystal ze země. Očistil ho, strčil o brašny a řekl Eli: „Kdybys viděla, že za námi někdo jede, tak mi řekni.“ Eli slíbila, že bude dávat pozor. Za chvíli se ozvalo: „Staši, něco jsem viděla.“ A opravdu. Za nimi se hnala skupina jezdců. Staš ještě více zrychlil, ale na koni bylo vidět že je už unavený. Jeden z jezdců řekl: „Vraťte, co nám patří a nic se vám nestane.“ Ale to Staše ani nenapadlo a jel s Eli pořád dál. Když už od nich byli jezdci jen kousek, zdálo se, že není žádná naděje. Ale když byli jezdci vedle nich, Staš strhnul koně a začal kličkovat mezi stromy. To jezdci vůbec nečekali a tím je ztratili. Tak Eli a Staš v pořádku dojeli na hrad, kde se už přestalo bojovat. Odevzdali koně a vrátili králi modrý krystal. Král i všichni ostatní byli šťastní a provolávali jim slávu. Ještě pár dní oslavovali s ostatními porážení nepřátel a návrat modrého krystalu. Ale pak už se museli vrátit domů, aby rodiče neměli starost. Se všemi se rozloučili a bílá víla je přemístila zase domů. Staš a Eli stáli ve svém pokojíku. „Nebyl to všechno jen sen?“ zeptal se Staš Eli. „Určitě ne, podívej, mám tu duhovou perlu,“ řekla Eli.

Záhadný večírek a ještě něco

Světlo, které jsem včera zahlédla v rohu zahrady se dnes objevilo znovu. To už není jen tak! Tomu musím přijít na kloub! Tak jsem šla spát a usoudila jsem, že jestli to světlo bude zítra svítit znovu půjdu se tam podívat. Když mě maminka ráno probouzela zopakovala mi, že zítra jsou dušičky. Můj 15ti letý bratr už byl dávno z postele venku. Celý den jsem přemýšlela co to v tom rohu mohlo být. Konečně nastal večer. Světlo zase svítilo. Chvíli jsem váhala, ale nakonec jsem se rozhodla, že půjdu. Chytila jsem našeho psíka Besinku na vodítko a šli jsme se podívat. Bylo zvláštní, že Besi vůbec neštěkala. Třásly se mi nohy. Hýbalo se tam něco černého. Nakonec jsem zaječela a poznala svého bratra. Zeptala jsem se ho co tady dělá a on odpověděl, že zkoumá místo pro jeho dušičkový večírek, prý to mělo být překvapení. Chtěl pozvat mě, mamku, tátu a pár kamarádů. Další večer už byl večírek ve svítících maskách v plném proudu. Opékaly se buřty, poslouchala se muzika atd., a další večer světlo svítilo znovu. Ale bratr stál vedle mě, tak jsme tam běželi. Byl to jeden účastník večírku který včera ztratil klíče a hledal je s baterkou. Další večery už světlo nesvítilo.

Křečkova noc

Světlo které jsem včera zahlédl v rohu zahrady, se dnes objevilo znovu. Včera mi to nepřišlo zvláštní, ale když ono my to nedá a nedá spát. Když v tom světlo začalo pomalu hasnout. Jelikož se tohle včera nestalo rozhodla jsem se, že to prozkoumám. Ale co když se světlo odráží od očí hledané kočky? A co když to je jen světluška? Jsem rozhodnut. Půjdu to prozkoumat, ať to stojí, co to stojí. Ale co když je to přelud? Ne. Prozkoumám to. Když jsem vylezl z díry, ovanul mě chladný vlhký vzduch doprovázený kapkami deště. Přiblížil jsem se k záhonku plnému mrkví, zelí a okurek ohryzaných mravenci. Všiml jsem si malé dírky. Zvědavost mi nedala a tak jsem do ní vlezl. Rozkašlal jsem se jak se na mě sesypala suchá hlína s prachem. Když se mi trochu odhalil obzor, pokračoval jsem dál temnou chodbyčkou. Najednou jsem zpozoroval malé, nepatrné světlo. S kouskem sebevědomí způsobeným malou září, jsem se rozběhl. Světýlko se čím dál tím víc přibližovalo. Když vtom jsem ucítil palčivou bolest v noze. Podíval jsem se co se stalo.. Zřejmě jsem šlápl na kamínek. Přes svou bolest jsem pokračoval dál. Přiblížil jsem se až ke konci chodbičky. Vylezl jsem dírkou. Náhlé světlo mě poněkud omámilo. Když jsem se rozpamatoval zjistil jsem že jsem v kůlně. Dveře kůlny byly otevřené. Posilnil jsem se kouskem sýra co jsem našel na zemi a poté jsem vyběhl z kůlny která byla na rohu zahrady. Na rohu zahrady! Ze dveří unikalo světlo! Tak to je ono. Ulevil jsem si, ale zároveň jsem byl zklamán tím že jsem záhadu tak rychle vyřešil. Lepší než kdyby to byla kočka. Už se rozednívalo. Rudá záře na horizontu oznamovala východ slunce. Vydal jsem se do své díry. Uvařil jsem si hrnek kávy, lehl jsem si do postele a pak jsem spal.

Delfin

„Jsem delfin. Lidé mě pojmenovali Ploutvička. Divné, že? Taky mi přijde, ale už jsem si zvykl po těch 15ti letech. Jo, jo tak dlouho už jsem v zajetí.

Tam u nás v oceánu, v Tichém oceánu, jsou všichni delfini „delfini“. Moje maminka je delfin, tatínek je delfin a ostatní taky. Ale jsou tam taky žraloci, rejnoci, chobotnice, velryby, lastury a taky rostliny. Korály, řasy a těch je nespočet. Oceán je krásný. Je to pro nás jako váš svět a váš svět je pro nás jako vesmír. My delfini jsme vlastně takový „kosmonauti“ protože vyskakujem nad hladinu. Ale moře začíná být znečištěné. A za to můžete vy lidi... Když jsem se narodil byla voda čistá jak vybroušený křišťál. A já vše objevoval. Poprvé když jsem viděl korálový útes, myslel jsem, že je to nějaký obrázek který mi namaloval tatínek. Pak když jsem viděl žraloka schoval jsem se za mámu. Působil přísně a měl přirozený respekt. Vyrostl jsem a plaval žít sám. Když jsem vyražel maminka plakala. Asi proto je moře slané.

Plaval jsem daleko až k Africe. Cesta byla krásná. Plavu, plavu a v dálce vidím nějakého zvláštního tvora. Říkám si: „Co to asi je?“ a plavu blíž. Ten tvor byl veliký asi jako moje ocasní ploutev. Horní část těla měl kulatou a ve spodní měl hrozně moc chapadel, kterými se pohyboval. Teď už vím že je to chobotnice, ale předtím jsem se toho bál a plaval pryč. Každou chvíli jsem viděl hejna barevných rybiček, ale na hejno medúzek neměly. Když jsem viděl tu záplavu růžovo-průhledných, ladně se pohybujících tvorečků, zůstal jsem v údivu stát. Najednou se rozplavaly. Koukám a vidím – připlaval obrovský žralok s malým. Opravdu jsem se bál. Připlaval ten malý a začal si mě prohlížet. Obplouval mě kolem dokola, pak se předemnou zastavil a řekl: „Ahoj, já jsem Žralok a ty?“ odpovéděl jsem: „Delfin. Sežereš mě?“ „Néé, prosimtě já radši tuleně. A co ty máš hlad?“ „Celkem ano.“ On na to: „Tak pojd', něco ti ulovíme.“ Připlavali jsme k jeho mámě a s tou jsme plavaly někam pryč.

Žraloci jsou vlastně celkem milý. Ale hrozně zvědaví. Pořád se mně na něco ptali. Doplavali jsme ke korálovému útesu. Chvilku čekáme a připlave tisíce malých rybiček. Rychle vystartují, ale všechny uplavou. Vrátil jsem se zpět. Žraločí máma mi to vysvětluje: „Viš, teď jsi udělal chybu. Musíme se držet plánu který máme. Naženeme jich co nejvíc ke stěně a obklíčíme je. Je lepší když je nás víc. Tak pojd' ať se najíš.“ Takhle jsem se naučil lovit. Poděkoval jsem a odplaval. Konečně s plným bříškem.

Najednou ji vidím. Tak krásná, ladá, s inteligentníma očima. Byl jsem ohromený. Tak krásnou delfinici jsem v životě neviděl. Připlavala ke mně. Byla zvědavá. „Ahoj. Odkud jsi?“ „Z z z Austrálie.“ Vykoktal jsem. „Ty máš koktavku?“ „Ne, jenom si strašně hezká a, že sis všimla zrovna mně.“ Řekl jsem. Jejím očím se nedalo lhát. Odpovéděla: „Díky. Zaujmul si mě že jsi jiný, cizí, mohl bys být zajímavý. Poplav, ukážu tě ostatním.“ Ne, já ti něco ukážu.“ Plavaly jsme asi půl hodiny a při tom flirtovali. Ano tady to je. Nedala se přehlédnout. Obrovská velryba. „Páni.“ Vydechla „Tak velká ryba!“ Nejspíš

proto se jmenuje velryba ☺.“ „Počkej prohlídnu si ji z blízka.“ „Ne, nechod’ k ní. Mohla by ti něco udělat. Sice tě nesežere, ale mohla by být podrážděná.“ „Dobře“

„Dneska večer tě zvu na projížďku. Přijdeš?“ „Nic jiného si nepřeju od chvíle co jsem tě viděl.“ „Víš, já taky...“ Takže jsme po tom večeru založili rodinu. Máme syna. Jednou jsem byl shánět něco k jídlu. To se stalo osudné. Chytili mě do sítě i s ostatními. Omdlel jsem. Probral jsem se až když jsem visel vzhůru nohama. Právě párali ostatním břicha. Tak strašný pohled jste nikdo nikdy neměl. Už byl ten chlap u mně. Přiložil mi k břichu kudlu a chtěl bodnout. Nějaký přístroj mu začal hrát v kapse, tak ho vyndal a začal s ním mluvit: „Delfíny? Jo, jo mám tu ještě jednoho. Ve výborném stavu. Do Zoo? 50 000? Samozřejmě hned jsem tam.“ „Máš štěstí chlapče, jedeš do Zoo.“ Řekl a odvezl mě sem. Pravda, jídlo mám, jsou tu hodní lidé, ale za to abych ji mohl ještě vidět bych dal všechno na světě. Vysvětlí mi někdo, proč se tohle děje???

Mýma vlčíma očima

Ach jo, dnes už zase. Ještě včera jsem si myslel že je to jen zlý sen. Zlý sen z kterého se později probudím, ale dnes vidím že je to skutečně pravda. Zase se probouzím v černé, studené a deštěm načichlé jeskyni uprostřed hor, špinavý, mokrá a téměř celý od krve. Nevím proč se tahle moje „noční můra“ den co den opakuje. Všichni mě nenávidí a mě čím dál víc a víc pohlcuje samota. Už nevím jak dál. Nechci se vidět, raději bych nebyl... Aby jste mi lépe rozumněli, povím vám svůj příběh úplně od začátku...

Na začátku jsem žil daleko v horách, o hodně dál než žiji teď, v malé chatce a s dobrými lidmi. Už když jsem byl malý věděl jsem, že jsem jiný. Jiný než ostatní psi. Skrývalo se v mně něco silného, něco temného – něco jiného. Nejdříve mě našli lidé u břehu řeky Siliam. Ujali se mě, jak to tak ve správných příbězích bývá a po celé dva roky jsem s těmi lidmi žil. Používali mě jako tažného psa, dávali mi najíst jako psovi trénovali mě jako psa a žil jsem v boudě jako pes. Ale uvnitř, tam někde hluboko v srdci jsem věděl že pes nejsem. Bylo to moje malé tajemství. Jednoho dne se, ale stalo něco strašného. Naši chatku zavalila lavina a já jediný jsem přežil. Byl jsem ještě docela malý a neuměl jsem si ulovit ani veverka. Vůbec jsem nevěděl co se mnou bude. Naštěstí jsem byl na sních zvyklý, takže mi nebyla taková zima. Rozhodl jsem se že najdu jiné lidi který by se o mne mohli postarat. Po dvou dnech usilovného hledání jsem uviděl horskou chatu. Nikdo tam nebyl jen malí chlív s kozou. Uvelebil jsem se v měkkém seně a usnul. Bylo mi jedno že mám hlad, protože na schánění potravy jsem neměl sílu. Všechno mi už bylo jedno. Probudil jsem se až závanem chladného vítru. Otevřel jsem oči a ucítil vůni sušeného sena. Když jsem se podíval trochu víc, uviděl jsem jak na mě něco míří. Až po chvíli jsem z rozmazaného obrysu rozeznal železnou tyč a za ní muže. Chtěl jsem rychle vstát, ale mužská ruka mě pevně chytla za kůži a vyhodila na sních. „VLK!“ řekl muž. To slovo co vyslovil znělo jako jedovatý had. „VLK!“ opakoval muž a mě to slovo čím dál víc drásalo. Moje záhada byla vyřešena. Proto jsem se necítil jako ve psí kůži, proto jsem si nebyl jistý kdo vlastně jsem. Byl jsem celou dobu někdo jiný. Byl jsem VLK! To slovo mě odpuzovalo. Často jsem od lidí slýchal historky jak vlk zabil člověka, nebo dobytek. Vždycky jsem se toho monstra bál a teď jsem zjistil že to monstrum jsem já sám. Nejradši bych se neviděl. Z mých výčitek mě probudila až prudká bolest v zádech. A pak znova a znova. Muž mě mlátil tyčí tak dlouho dokud mi nevytriskla první kapička krve. Už jsem tu bolest nemohl dál snášet a tak jsem vysunul dva velké špičáky o kterých jsem předtím ani nevěděl. Začal jsem zlostně vrčet. Muž na chvíli přestal, ale pak mě udeřil znovu. Najednou se stalo to co jsem nechtěl, nebo spíš to co se muselo stát. Moje dva tesáky se v rychlosti zakously do masa mužovi paže. Muž bolestí vykřikl, upustil tyč a svíjel se na zemi v bolestech. Ne to se nemělo stát říkal jsem si v duchu a ustupoval jsem dál od svíjejícího muže.

Já... já jsem zrůda, kousnul jsem člověka, já útočím na lidi. Sprostil se mě neobvyklí žal. Litoval jsem toho. Litoval jsem že jsem tu lavinu vůbec přežil. Litoval jsem všeho. Nenávídím se. Nenávídím. Se vztekem sám na sebe, jsem běžel lesem a chtěl jsem se zabít. Nebo spíš něco zabít? Ne to ne ten zlí vnitřní hlas mě užírám čím dál víc. Uviděl jsem veverku. Měl jsem už veliký hlad a tak jsem jí zakousl a začal jí jíst. Na chvíli jsem se zamyslel. Kde jsem se naučil lovit? Nikde. Příroda mě to naučila. Byl jsem stvořen k lovu. Po chvíli mi můj vnitřní hlas říkal, že musím ulovit ještě něco, ale tentokrát ne k jídlu. Jen tak. Nechtěl jsem, ale nešlo to jinak. Ubydlel jsem se ve vlhké jeskyni daleko od civilizace abych nemusel pokousat další lidi, ale lidi chodili za mnou. Den co den se mě pokouší ulovit, ale já jim utíkám. Obdivuju ty lidi který mají pro nás vlky pochopení, ale na druhou stranu chápu lidi co nás nenávidí. A takhle probíhá můj den pokaždé lovím, jsem loven a večer se vracím do mé jeskyně celý od krve a modlím se ať je to jen zlý sen. Každý den se těším na noc a v noci se děším dalšího rána, kdy se bude tahle moje noční můra opakovat. Ale já věřím že mě brzy někdo zachrání z toho zlého snu. Že mě někdo už brzy vysvobodí z té temnoty tak jako tenkrát. Jako tenkrát u řeky Siliam.

O ROK POZDĚJI – Teprve až teď můžu říct že jsem opravdu šťastný to temné období jsem překonal. Žiji jinde, mám svou rodinu a každý den za námi chodí člověk a nosí nám potravu. Už nejsem zrůda, už nelovím pro radost. Snažím se být šťastný a jsem šťastný. Já nechávám být lidi a oni nechali mě. A taky se snažím být jako pes i když uvnitř budu na věky VLK! Život je vlastně jako lavina někdy se celá zhroutí, ale jen silní tvorové dokáží z laviny vylézt nahoru. Tak jako já a to doslova. Je mi trochu líto vlků co tohle nedokázali, ale takový bývá vlčí život.

KONEC.

Život papouška

Je to velice zvláštní. Dneska se moje majitelka Kája chová nějak jinak. Je sobota, takže nejde do školy. Většinou mě moc nehladí a nepovídá si se mnou, ale až dnes.

Ráno otevřela mou klec (byl jsem ještě rozespalý) a posadila si mě na peřinu, pod kterou ležela. Začala mi povídat cosi o stěhování a zoologické zahradě. Copak se naše rodina bude stěhovat do ZOO?

Když potom psala úkoly, nedala mě zpátky do klece, ale nechala si mě na rameni.

I k obědu jsem mohl jít. Všude bylo plno krabic od banánů a jiného ovoce. Skříně byly úplně prázdné. Obědvali jsme na těch krabicích, protože stůl a židle byly zarovnány do nejrůznějších věcí, které maminka ještě rovnala do těch krabic.

Po obědě začal tatínek vypojoovat počítač, telefon, mrkvovlnku, nebo jak se tomu říká, lednici a ještě jiné elektrické věci. Obrazy zmizely a všude byl hrozný zmatek.

Raději jsem si zalezl do postele pod Kájinu peřinu. Jenže za chvíli mě jí maminka sebrala a nacpala do velikého pytle k ostatním peřinám a polštářům. Chtěl jsem se schovat do boty, ale také jí začali strkat do krabice.

Byl jsem z toho hrozně vylekaný a raději jsem usnul v mé kleci.

Když jsem se probudil, byl jsem spolu ostatními věcmi v jakési velké krabici, která nejspíš jela.

Co se to děje!

Asi za hodinu to zastavilo. Svalnatí chlapíci v montérkách otevřeli a začali vykládat skříně a krabice. Vzadu za nimi jsem viděl jak Kája pláče a její rodiče jí domlouvají a jsou naštvaní.

Konečně se dostali až k mé kleci. Kája po mě skočila, ale její rodiče mě vzali a postavili ke stromu. Viděl jsem, jak se v trávě pohybuje žížala, jenomže přes tu klec jsem se k ní nedostal.

Já mám takový hlad! Už jsem to všechno snědl. Kájo, dej mi moje oblíbené slunečnicové semínka. Kája nic. Dál pláče, co se to s ní jenom stalo?

Konečně mě vzala a nesla někam nahoru po schodech. Asi ve čtvrtém patře jsme vešli do nějakého bytu. Byl úplně prázdný. Každý pokoj měl jinak barevné stěny a na zemi byly všude parkety, krásně nalakované.

Asi v deset hodin večer už bylo všechno na svých místech. Tak tohle bylo to „stěhování“, ale co ta zoologická zahrada, opravdu to nechápu.

Ráno se vše vysvětlilo. Prý už nesmím být v bytě, dají mě do ZOO.

Ne!!! Co tam budu dělat? Odpověď je snadná: NIC!!!

Maminka mě popadla a nesla na ulici, nastoupila do autobusu a jela hrozně dlouho.

Vystoupili jsme u brány s nápisem ZOO.

Ne!! To se nesmí stát! Snažil jsem se dostat z klece ven, ale nešlo to, byla dobře zavřená.

Co asi dělá Kája, pláče, určitě pláče.

Za chvíli jsem se ocitl v kleci s ostatními papoušky.

Musím se dostat ven!!! Začal jsem dělat ohromný rámus. Nikdo mě neslyší.

Je už večer. ZOO se zavírá a já dostanu konečně něco k snědku.

Po večeri se mi začalo hrozně stýskat na Káju a na její útulný pokoj.

Vzadu v kleci jsem objevil malý otvor. Jsem zachráněn!!!

Vylétl jsem ven a zamířil tam, kde jsem tušil Káji byt.

Letěl jsem nad spoustou domů a svítících lamp.

Hodiny na věži odbily půlnoc. Sedl jsem si na kašnu u malého náměstíčka.

Kolem kašny se někdo plíží. Co když je to zloděj, jde vykrást nějaký byt.

Klovnu ho do hlavy, třeba mu přeskočí a přestane krást.

Jééé, to snad ne!!! On mě snad chytil do pytle! Musím se dostat ven. Proklovu si díru, ten pytel je totiž našťestí z látky.

Jéje, jak jsem se snažil dostat ven, spadl jsem do té kašny. Brrr, ta voda je ale studená! Musím co nejrychleji najít Káji byt, jinak tady zmrznu.

Hurá, není to tady? Je. Ťukám na okno a Kája jde otevřít. Je na ní vidět, jak je šťastná.

Dopadlo to dobře. Maminka i tatínek mě nechali zase u Káji.

A budu zase šťastný!

KONEC.

Jmenuji se šatna, jsem holka, to tedy každý pozná podle jména. Brzy mi bude deset let. Postavili mě v roce 1998 o vánočních prázdninách. Porod byl trochu komplikovaný, moje dveře spadly na pana školníka a ten utrpěl lehký otřes mozku. Když po Vánocích přišly děti do školy, měly ze mě docela radost. Moje dvě lavice naproti sobě byly pohodlné pro malé i velké a děti mě dokonce pečlivě zamykaly.

Všechny ty hrůzostrašné historky o polámaných lavicích a vysazených dveřích, až se věšáčky stavěly hrůzou, mi přišly nesmyslné a úplně vymyšlené. Za těch pár let, co tu stojím, jsem si vyslechla tolik rozhovorů, že už je ani nestačím počítat. Tak třeba malé děti z první třídy v šatnách moc nevysedávají, občas na ně čekají rodiče, občas hledají s pláčem botu, obě boty nebo třeba šálu. Vždycky vím kdo věci krade nebo schovává, ale říct to prostě nemůžu. Mou jedinou šancí, jak dát své pocity najevo, je psaní. Ráda píšu dopisy přátelům, když mám čas a vím, že dlouho nikdo nepřijde.

Ale zpět k mým návštěvníkům. Když ve čtvrté třídě přestane dítě chodit do družiny, začne v šatně trávit více času. Poprvé v životě si uvědomí, jak přínosný může být čas strávený v šatně, ve společnosti kamarádů.

Nejraděj mám ale druhý stupeň. Kluci si začínají povídat s holkama a naopak. Někdy řeší vážně ušlechtilá témata (hlad ve světě, globální oteplování...), jindy mluví o škole, rodině, o to s kým chodit nebo nechodit, koho milují a koho nemohou vystát.

Občas si na mě píší vzkazy, mě to nevadí, ani mě to nebolí a koneckonců mě těší, že můžu sdělovat důležité zprávy. Jednou za půl roku ale přijde pan školník (mimochodem ne ten, co měl otřes mozku) a přetře nápisy jako: „Miluju Tě Kubíku“ nebo „Áčko smrdí“. Pracovní plocha se tak krásně vyčistí.

Ted' k tomu jak se projevují. Mluvit sice umím, ale nemůžu, prostě to nejde, je to zákon. Můžu psát, proto se občas přihlašuji na soutěže jako je třeba tahle. Nějaké zvuky mám taky dovolené. Vrzání, skřípání, bouchání vrat, ale i lidský smích můžu s klidným srdcem simulovat.

Ráda poslouchám hudbu, bohužel dost záleží na tom, jakou hudbu poslouchají děti. Jak říkám „Když přijdou žáci s hrajícím telefonem, prostě si musím vyslechnout i to nejhorší techno.“

Jinak už na mém životě není nic zvláštního. Stojím a prostě se jen bavím posloucháním stále se opakujících rozhovorů. A ted' tu píšu a myslím na to, jak jednoho dne přijde školník a pomalu, ale strašně bolestivě začne rozebírat moje díly. Přijedou skříňky, které budou stát na tomto místě a taky budou tiše naslouchat rozhovorům malých i velkých žáčků. A možná že skříňky přijdou na způsob jak poslouchat hudbu která se jim líbí. Nikomu nebude můj odchod vadit. Děti si budou na začátku vážit nových skříněk, ale pak jim to začne připadat samozřejmé. A tak to má být.

„Milí posluchači, jmenuji se Adidaska. Dnes jsem již bota stará, ošklivá a děravá. Chtěla bych vám vyprávět příběh, který se skutečně odehrál. Budu vám vyprávět příběh o svém životě, o životě boty. Tak tedy začneme. Pohodlně se usadte a poslouchejte!“

„V jedné vesničce bydlel švec jménem Štístko. Byl to skvělý řemeslník. O každou botu, kterou ušil, se staral, jako by to bylo malé dítě. Jednou v noci švec nemohl spát, a tak se stalo, že jsem se narodila já.“

U Štístka se mi moc líbilo. Časem jsem se dokonce naučila mluvit, ostatně to uměly všechny boty, které Štístko ušil.

Jednou, když šly obchody dobře, byly všechny Štístkovy boty vyprodány, až na jednu, na mne. Bylo mi moc smutno, a tak jsem to Štístkovi řekla. Slíbil mi, že mně ušije kamaráda. Jak slíbil, tak udělal. Během několika málo dnů se narodil Baťa. Byl nádherný a vypadal úplně jako já.

A tak se jednoho dne stalo, že i nás si někdo koupil. Nový majitel byl chlapec jménem Tomáš Hříbek. Byli jsme s Baťou šťastní. „Konečně jsme se dostali do světa,“ řekl Baťa. „Také máš takovou radost, Adidasko?“ „Ano, mám. Jen nevím, jestli si nás ten chlapec vůbec zaslouží.“ „Proč by nezasloužil? Přece nebude chodit bosý!“ Nechápal Baťa. Ale já si stála za svým: „Podívej se na ty boty kolem! Jsou celé zablácené a podívej, vždyť jsou děravé!!!“ Jen co jsem to dořekla, přišel Tomáš, obul nás, zvolal na svou matku: „Jdu si zakopat,“ a odešel. Běžel dlouho, až mě bolely podrážky, když doběhl na fotbalové hřiště, kde na něj čekali kamarádi. „Tak pojď, vykopávej!“ Všichni na Tomáše volali. Tomáš vykopl zrovna nohou, na které jsem byla obutá já. „AU!!“ Vykřikla jsem. To byla bolest. Nikdy jsem nic takového nezažila. Baťa mne slyšel, a začal na mě volat: „Adidasko, Adidasko, jsi celá?“ „Nevím, hrozně mě bolí špička.“ Než ale Baťa stihl něco říci, Tomáš už zase běžel a zase vykopl. Opět nohou, kde jsem byla já. „AU!!!“ A opět ta bolest. „To je nehoráznost! Takto se s dámou nezachází. To je nevychovanost!“ Rozčílil se Baťa. Tomáš nás zaslechl, ale myslel si že je to jen prelud, protože boty normálně nemluví. Takto za ten den vykopl ještě několikrát, dokud ho to nepřestalo bavit. Když se vrátil domů, dostal od maminky vynadáno: „Prosím Tě, co jsi to vyváděl? Podívej se, jak ty boty vypadají. Jedna má okopanou špičku a ta druhá je celá špinavá! Ještě teď ty boty vyčistíš a zítra ráno je doneseš k ševci Štístkovi, aby je opravil!“ „Ale proč, vždyť to jsou jen boty?“ ohradil se Tomáš. „Ano, jsou to sice jen boty, ale to neznamená, že se k nim budeš chovat takto!“ Nedala se maminka a trvala na svém. „Vidíš, Baťo, já jsem to říkala,“ povídala jsem „ten chlapec si nás nezaslouží!“ „Já vím, Adidasko, měla jsi pravdu,“ omlouval se Baťa. Tomáš maminku neposlechl a nechal nás takto špinavé celou noc. V noci jsem se

smutkem vzpomínala na časy, které jsem strávila u Štístka. Byly to časy plné radosti. I Baťa vzpomínal. Celou noc jsme si povídali, a tak se stalo, že jsme se do sebe zamilovali.

Druhý den ráno nás měl Tomáš odnést ke Štístkovi, ale co se nestalo. Byl našťvaný, že musí k ševci jít, a tak, aby si ušetřil cestu mne zahodil do rybníka a Baťu zahodil do vysokého rákosí. A tak se stalo, že jsme byli s Baťou rozděleni. Bylo mi v rybníce velmi smutno. Ryby mne ohlodávaly a jeden sprostý rak mi dokonce klepítkem odštípl mou okopanou špičku. Teď jsem vypadala jako ty ošklivé boty z pohádek. Nikdy by mne nenapadlo, že takhle skončím.

Vzpomínala jsem a přemýšlela, jak se asi má můj milý Baťa. „Snad se má lépe než já,“ doufala jsem. Ale neměl.

Jak ležel v rákosí, písek ho rozežíral. Jak se měnilo počasí, vybledávala mu barva. Jak chvíli přšelo, byl celý mokrý, a když svítilo sluníčko, odpařovala se z něj voda i s barvou.

Ještě teď mi běhá mráz po podrážce, když na to vzpomínám. Byly to zlé časy. Ale určitě chcete vědět, jak to dopadne, že? Tak poslouchejte dál.

Myslela jsem si, že tam zůstanu navždy, že už nikdy neuvidím sluníčko a Baťu, ale to jsem se mýlila.

Po několika letech, když už jsem ani nedoufala, viděla jsem, jak se pár centimetrů ode mne vznáší háček, přivázaný na vlasci. Sebrala jsem poslední zbytky sil a vyskočila jsem. Díky Bohu se mi to povedlo a já se zachytila o háček. Najednou jsem začala stoupat, byla jsem zachráněna!

Když jsem se dostala na hladinu, uviděla jsem svého zachránce. Myslela jsem, že až uvidí svůj úlovek, hodí mne zpět do vody. Ale mýlila jsem se. Smiloval se nade mnou. Cítila jsem z něj něco milého, něco hezkého. Sebrala jsem odvalu a promluvila jsem: „Kdo jsi?“ Muž se začal rozhlížet, ale když nikoho neviděl, pomyslel si, že se mu jen něco zdálo. „Kdo jsi?“ Optala jsem se znovu.

Tentokrát začal pátrat, kdo to mluví. „Tady dole, to mluvím já, bota!“ Muž se polekal a uskočil. „Odkdy umí boty mluvit?“ zeptal se. „Od té doby, co nás šije švec Štístko. Kdo jsi?“ „Já jsem kuchař ze zámecké kuchyně. Byl jsem vyslán, abych nachytal ryby pro pánův oběd. Jsem kuchař Poleva. A ty?“ „Já jsem bota Adidaska. Hodil mne sem jeden kluk, který se neuměl starat o své boty. Můj přítel Baťa leží někde poblíž. Pomozte mi ho prosím najít. Tolik let jsme nebyli spolu.“

A tak ho kuchař začal hledat. Hledal všude, až ho nakonec našel v rákosí. To bylo radosti. Vyptávali jsme se jeden druhého, jak jsme se měli, a pak jsme začali děkovat panu Polevovi. „Děkujeme, že jste nás zachránil. Tak dlouho jsme nebyli spolu!“ „Víte co,“ řekl pan Poleva, „já vás odnesu k ševci Štístkovi, aby vás opravil, a pak si vás vezmu do zámecké kuchyně. Nové boty potřebuji, a vy se u mne budete mít jako v bavlnce. To vám slibuji, jako že se Poleva jmenuji.“ Společně s Baťou jsme souhlasili. A tak nás pan Poleva odnesl ke Štístkovi.

Jak ten byl rád, že nás vidí. Slíbil, že do týdne a do dne nás dá zase dohromady. Jak řekl, tak se stalo. Do týdne a do dne jsme byli zas jako noví.

Když si pro nás kuchař přišel, nestačil se divit, jaký jsme krásný pár bot. Vzal si nás do kuchyně a opravdu se o nás pilně staral. Každý večer nás vykartáčoval a nablýskal leštěnkou.“

„ Pomáhali jsme mu v kuchyni několik let. Teď už jsme sice opotřebované, ale i tak se máme dobře. Pořád se o nás stará jak slíbil. Osud k nám byl sice nemilosrdný, ale teď je vše úžasné. Nebýt kuchaře Polevy, asi bychom zůstali v rybníce a rákosí navždy...“

„ Tak toto je konec mého příběhu. Dopadl přesně tak, jak má správný příběh dopadnout, dobře!“

Když projedete krásnou krajinou podél řeky Avren, dostanete se až k jižnímu moři. Vezmete si malou pramici, která leží na břehu více než 700 let a čeká jen na Vás. Pomalu veslujete a užíváte si svěží mořský vzduch. Když se tak díváte okolo, proplouváte kolem malých ostrovů. Krásná, ale smrtelně nebezpečná příroda Vás obklopuje a Vy slyšíte jak na ostrovech zpívají ptáci a okolo Vás šplouchá voda pod záběry Vašich vesel. Už je to tak. Někdo Vás navedl, ať jedete sem do této nádherné země prozkoumat hrad Llyr. Zapadáte do příběhu, který je Vám vyprávěn. Jste jeho součástí. Vaše vzpomínky na toto místo ve Vás zůstanou nadsmrti.

Pomalu připlouváte do Llyrského přístavu. Vystupujete z loďky a rozhlížíte se. Muselo to tu kdysi být nádherné. Starodávné molo je těsně před spadnutím a v dálce vidíte zeď obdobnou vlnolamu. A před Vámi se tyčí cíl Vaší cesty.

Prastarý hrad Llyr je připraven povědět Vám vyprávění, o životě a smrti, o lžích a pravdě, o přátelství, osamění a ještě jednou o osamění, Vám jako pozornému posluchači.

Vyprávění hradu: Bylo to dávno, když jsem poprvé spatřil světlo světa. Byl jsem malý gotický hrad postaven na velkém ostrově Caer Colur l. p. 1300.

Nebyl jsem vyšší než vysoké smrky, které mě obklopovaly.

Jako první jsem patřil jistému Janu Podivínovi. Byl to hodný pán, který plnil povinnosti hradního pána svědomitě, ale jak už vypovídá jeho jméno, byl to tak trochu podivín. Možná právě proto neměl mnoho přátel, ale ti co se s ním stýkali byli milí a přátelší.

Jan tu vládl přesně 50 let. Nápad postavit hrad dostal, když v deseti letech zdědil velké množství zlata po svém zesnulém otci. To byly časy. Staral se o mne opravdu svědomitě. Nic ve mně nebylo zanedbané. Velmi často si se mnou povídal. Sděloval mi vše co pro něj bylo zajímavé a nevšední.

Bylo škoda, když l. p. 1350 zemřel ve věku 60 let na oslavě svých narozenin.

Neodešel však na věčnost do nebe, nýbrž se z něj stalo hradní strašidlo (to není vtipné). Musel. Byl totiž zavražděn svým přítelem. Lidé, kteří zemřou se zármutkem, vždy straší, dokud je někdo nevysvobodí. Nikdo tehdy ovšem nevěděl jak.

Za jeho vlády jsem se ještě rozšířil o hřbitov, který najdete za mnou. Jan Podivín tu byl ale jako druhý „člen hřbitova“. První byl malý chlapec, co ho jednou Jan našel před mou branou už mrtvého.

Druhý byl Dobroděj ze Lhoty. Byl hodný a laskavý k lidem a služebnictvu a ti ho na oplátku okrádali. Měl přezdívku „Hlupák“. Byl také zvláštní, podobně jako Jan Podivín. Hodně se ale zajímal o čarodějnictví. Sestavil proroctví, kterému nikdo nerozuměl. Dokonce ani on sám nemohl najít jeho smysl. Za jeho života se jej ani nedozvěděl. To proroctví zní:

Tří malé děti

mají moc duchy viděti
jen malá dívka však
z dávné minulosti přišla pak
jen ta vyzvedne ze země pelydryn zlatý
v tradici Llurské bude pokračovati.

Dobroděj přišel na hrad l. p. 1400 ve svých 14 letech. Když jsem ho viděl prvně musel jsem se smát. Bylo to malé páže, které se šlo do hradu schovat před bouřkou. Nikdo před tím netušil, že by mohl být v pozdějších dobách vládce na hradě. Tehdy už tu strašil Jan Podivín. Dobroděj tu ale přečkal (i přes to strašidlo) den a noc a tak se mohl stát dědicem hradu, jelikož Jan Podivín žádné potomky neměl, Dobroděj zemřel l. p. 1452 na stáří. Začal ovšem také strašit. Bylo to velmi zvláštní. Nikdo dodnes neví proč se vlastně stal duchem. Možná to byla kletba, ale kdo ví.

Třetím pánem byl Václav Beznaděj. Bylo zjevně mým osudem sloužit divným pánům. Václav přišel v 15 letech a hned jsem viděl, že to s ním je beznadějně. A opravdu. On si myslel, že je všechno beznadějně. Nechal mě klidně chátrat. Neměl nikoho kdo by se s ním bavil, s kým by se kamarádil. Neměl žádné přátele ani přítelkyně. A jednoho dne prostě zmizel. Nikdo nikdy nevěděl proč. Byl celý uzavřený do sebe. Na hrad se vrátil o 10 let později už jako duch a připojil se k Podivínovi a Dobrodějovi. Tak už tu strašili tři.

Jako čtvrtý byl Oldřich Zbabělý. Další podivín. Ale zase to byl konečně někdo, kdo měl manželku. Jmenovala se Dita Vznětlivá. Povahově se k sobě hodili. Jména jim seděla. Neměli služebnictvo ani přátele. Po pěti letech vlastnictví se konečně mělo narodit dítě. Dita ale tušila, že to asi nevyjde. Měla jednu takovou věcičku. Říkala jí Pelydryn. Tu musela ukrýt tak, aby jí mohla najít další dívka, panovnice na tomto hradě. Byla to zlatá koule veliká asi jako míč (pro upřesnění – tenisový). Propůjčovala majitelce kouzelnou moc, možnost dostat se do minulosti a především se rozsvítla, kdykoli ji majitelka vzala do rukou. Dita pelydryn ukryla pod uvolněné prkno v podlaze v dámském saloně. Doufala, že to příští majitelka hradu najde a bude rozumět tomu, co jí pelydryn sdělí. Dita měla pravdu, když tušila, že jí to s dítětem nevyjde. Porodila ho mrtvé a týden na to zemřela i ona sama. Oldřich byl její ztrátou posmutnělý ale panoval tu ještě dalších 45 let. Dita jako jediná tu nezůstala strašit.

Oldřich se po její smrti ještě zhoršil. Zabíjel nevinné žebráky, kteří si přišli něco vyžebrot a najal si služebníka, kterého nutil pracovat tak dlouho, až zemřel taky. On sám zemřel v zapomnění lidí žijících v městečku. Přidal se ke strašidlům co obývali tento hrad hned l. p. 1650.

Číslo pět byla žena. Jmenovala se Anna Lakomá. Ta měla smůlu, že se jmenovala Lakomá, protože lakomá vůbec nebyla. Navíc mě dala opravit. Opravdu mě to moc potěšilo. Tato laskavá mladá dáma sem přišla l. p. 1700. Byla mladá, krásná a velmi žádaná. I ona objevila moc pelydrynu poté co ho našla pod podlahou. Využívala ho ale málo. Jen jako světlo.

Anna také zaměstnávala mnoho lidí. Byla bohatá a chtěla lidem pomoci z nouze. L. p. 1715 si našla muže a měla s ním dítě. Byla to dívka a pojmenovali jí Lucie. Té bylo 15 let, když se Anna Lakomá přidala k hradním duchům se svým manželem a předala jí pelydryn.

A tak jsem připadl do rukou Lucii, která měla přízvisko Krutá. A tomuto jménu dělala Lucie čest. Naše vládkyně vystrnadila služebnictvo a zvala si do mě lidi na „party“ a různé hříšné akce. Myslela si sama o sobě že je krásná a mocná. Vládla však malému zámečku se hřbitovem a zlatému pelydrynu. Když však jednou zneužila jeho moc, probudili se hradní duchové. Po spánku, trvajícím asi 450 let si chtěli trochu, jak se lidově říká, protáhnout kostry. A tak nedali Lucii klidně spát a strašili ji tak dlouho až se z toho zbláznila a l. p. 1775 odešla se vařit do kotlů pekelných. Od té doby jsem zůstal opuštěný a chátral jsem dál. Zlatý pelydryn ležel na podlaze tam, kde ho Lucie naposledy upustila. Začal mi opadávat střecha a zdivo by už taky dlouho nevydrželo, kdyby nepřišel můj poslední majitel Karel Nový. Přišel až l. p. 1910 a dal mě řádně opravit. Pelydryn záhadně zmizel, protože podle pověsti nemá připadnout do rukou muže. Ale zpět ke Karlu Novému. Byl to moderní pán, který neměl přátele. V mých komnatách trávil většinu svého času především tím, že si četl. Moc ho zajímaly mé dějiny. O těch se ale z knih nic nedozvěděl, protože se nepsaly kroniky. Nenapadlo ho ovšem zeptat se mě.

Po nějakém čase se seznámil s duchy. Bavil se s nimi a oni mu postupně vyprávěli moji historii jako já j teď vyprávím vám. Byli to jeho jediní přátelé. Poté co Karel Nový l. p. 1970 zemřel, jsem začal chátrat. Nikdo už se o mně nezajímal. Až v roce 2000 se konečně našel někdo, kdo projevil alespoň trochu zájmu.. Spíš bych měl říct našla. Byla to mladá dívka ve věku asi kolem dvanácti let. Měla rudozlaté vlasy, byla milá a veselá. Dříve se jmenovala Kate. Přišla sem nafotit si mě a zjistit nějaké informace pro školu, kde studovala. Připlula, stejně jako vy, na loďce Ischmael a vstoupila až sem. V mých rozvalinách přišla až do téměř neporušeného patra a tam v uvolněném prknu pod podlahou našla pelydryn, zlatou kouli, o které kdysi hodně dávno četla. Podle legendy ji vytvořily tři čarodějnice – Orwen, Orddu a Orgoch – nebo také tři bohyně, podle toho jak to vezmete (a jak to vezmou ony). Když ji vzala do rukou, okamžitě se rozzářila jasným světlem. Dívka hned pochopila, že pelydryn je určen jí. V tu ránu zapomněla své pravé jméno a už ji ostatní znali jen pod jménem Sandy. Bylo to na památku toho hradu, odkud pocházel pelydryn i Orwen, Orddu a Orgoch, protože stál na pískovci a písek se anglicky řekne Sand.

Tak myslím že jsem Vám toho řekl hodně. Vlastně vše co jste chtěli vědět. Teď se pohodlně usad'te v loďce Ischmael, která Vás doveze zpátky na břeh a pak půjdete do své rodné země a do knihovny, kde to vlastně všechno začalo, a kde jste potkali tu osobu, která Vás sem navedla. Ta osoba byla Sandy....